

Tussen hart en
degen

Tussen hart en degen

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: M.G. Crow met Depositphotos

ISBN: 9789403626284

© M.G. Crow

1

Ierland, oktober 1673

Een jongen gaf zijn grote bruine hengst de sporen. Hij reed een pad op dat van een boerderij naar een bos leidde. Behendig stuurde hij zijn rijdier door het steile groene landschap van county Cork.

Zijn hart sloeg sneller. Hij verwachtte iemand. Zijn oom had beloofd dat hij op bezoek zou komen.

De tiener wilde naar de haven. Rumoer in de struiken trok zijn aandacht. Hij hield halt, stapte van zijn paard en maakte het vast. Verscholen door de struiken begaf hij zich naar de plek waar de geluiden vandaan kwamen.

Op het pad tussen de bomen zag hij een koets staan. De wielas van het rijtuig was gebroken. De koetsier en een jonge meisje stonden met hun handen in de lucht, net als een fraai uitgedoste man. Ze werden onder schot gehouden door struikrovers.

De jongen beet op zijn lip en morde inwendig.

Cathal Dolan en zijn kompanen zijn weer bezig. Ik ga ze vermorzelen.

Niets zou hem tegenhouden. Hij bedacht een plan om de overmacht aan te kunnen.

Zijn groene ogen vielen op de degen van één van de struikrovers. Het handvat stak uit zijn mantel.

De jongen waagde het erop. Hij sprong recht, liep regelrecht naar de man met bedekt gezicht en greep de degen, voor de struikrover besepte wat er gaande was.

De stoutmoedigheid van de jongen deed de overvallers versted staan.

“Dat is heel stom of moedig van je,” zei één van de mannen, die naar voor trad.

Hij bekeek de jongen, die hij rond de zestien schatte. Een glimlach verscheen op zijn gezicht. De knaap voor hem leek hem geen obstakel.

“Ik kan hetzelfde van jou zeggen,” snauwde de jongen. “Cathal Dolan, neem ik aan. Dankzij jou doet mijn vader nog amper zaken. Je maakt zijn boerderij moeilijk bereikbaar.”

De man hield zijn hoofd schuin. Hij gaf niet graag toe dat hij onder de indruk was van de stoutmoedigheid van zijn tegenstander.

“Dan neem ik aan dat jij een O’Flaherty bent?” mijmerde hij.

De jongen knikte.

Vastberaden bevestigde hij: “Ik ben Tobias O’Flaherty. Mijn vader is een boer. Mijn oom heeft me leren vechten. Ik zou niet wachten tot hij terug is van zee.”

“Och ja, de beruchte piratenkapitein Seamus O’Flaherty is je oom. Wel, je loopt in mijn weg, rat!” siste Cathal Dolan woest.

Hij greep zijn degen haalde uit naar de knaap, die zich verdedigde met het wapen dat hij van Dolans kompaan had gestolen.

Tobias dacht pijlsnel na. Hij merkte dat Cathal zijn pistool op hem richtte en sprong opzij. De kogel raakte de derde man, die Tobias langs achter wilde aanvallen. Hij liep enkele passen in de richting van de koets.

Drie personen staarden hem verwonderd aan. De twee mannen waren ontzet. Het fraai uitgedoste jonge meisje was onder de indruk van haar redder.

Tobias voelde haar helderblauwe ogen op hem gericht en probeerde haar blik te negeren. Het was een vreemde ervaring. In leven blijven was op dat moment zijn voornaamste opdracht.

Cathal had zijn pistool herladen.

Tobias dook weer voor een schot, kroop enkele passen verder en greep het pistool van de dode overvaller. De man die de gijzelaars onder schot hield, werd zenuwachtig. Deze overval liep uit de hand.

De bendeleider hoorde paarden naderden. Pijlsnel maakte hij zich samen met zijn handlanger uit de voeten.

Tobias had geen idee of hij nu opgelucht of teleurgesteld moest zijn.

De deftig uitgedoste man van tegen de veertig die bij de koets stond, keek de jongen dankbaar aan. "Ik ben Arthur O'Leary," zei hij. "Ik was op weg naar Kinsale, om mijn dochter naar de kleermaker te brengen, toen onze koets het begaf en die mannen ..."

“Vader, ik denk dat hij ook wel ziet dat de koets kapot is,” onderbrak het meisje hem.

“Wielas over,” zuchtte de koetsier.

“Mijn vader en broers kunnen dat wel fiksen,” zei Tobias. “Onze boerderij is wat verderop. Jullie zijn welkom. Ik zou het paard meenemen, als ik jullie was.”

Hij verdween tussen de struiken, om enkele minuten later met zijn eigen rijdier te verschijnen. Hij steeg in het zadel.

De koetsier spande het paard uit. Meneer O'Leary en zijn dochter konden erop zitten.

“Meen je dat?” snauwde meneer O'Leary. “Ik ben als de dood voor die beesten. Wat denk jij, Caitriona?”

Het meisje moest lachen. Met een zetje van de koetsier liet ze zich in amazonezit op het grote zware dier zetten. Ze keek naar Tobias en knipoogde. Nu zaten ze op dezelfde hoogte.

Tobias liep rood aan. Hij schatte Caitriona ongeveer even oud als hijzelf, hooguit een jaar jonger. Hij vermoedde dat de ruiter die hij op het andere pad had horen naderen, zijn oom was.

De hele weg had Caitriona haar ogen amper van Tobias af gehouden. Discreet keek ze in zijn richting. Weldra zou ze trouwen. Toch trok vreemde de jongen haar aandacht.

Tobias merkte het. Hij wist met zichzelf geen raad. Caitriona was het mooiste wezen dat hij ooit had gezien. Hij probeerde haar te negeren. Ze was niet van zijn stand.